

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoc)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fbra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. — ESTRANJER, 250

La pregunta que's fa el poble

— Com s'ho pendrà ara això l'ex govern d'En Dato?

Davantal

Los parlamentarios reunidos en Barcelona, se han constituido en Poder efectivo vital contra el Poder público oficial.

No son sediciosos los militares que se constituyen en Junta de Defensa, ni los obreros que anuncian la huelga, ni los parlamentarios que se reúnen porque les ordena reunirse la conciencia que tienen de su responsabilidad. Los sediciosos son la docena de hombres, que detentan, por mandato del Rey, no por mandato del pueblo, el Poder oficial.

Nunca como ahora, ha habido tanta vitalidad ciudadana en España. España se salvará por ella. La Monarquía cae con ignominia. La República asciende empujada y alentada por todo el país.

MARCELINO DOMINGO

Record de París

En una petita plaça de París hi ha una petita estatua anodina, gairebé anònima, una d'aqueixes estatuës davant de les quals passen els viants sense fixar-s'hi i sense sapiguer a qui volen immortalitzar. Aquesta estatua commemorà al diputat Baudin.

Fou per la seva mort en aquell dia memorable del 2 de desembre de 1851. Lluís Napoleó Bonaparte realitzà el cop d'Estat de que ja es venia parlant feia tres anys. Al matí del 2 de desembre, París, astorat, sapigué que l'Assamblea Nacional estava dissolta i que el príncep Bonaparte prenia poders dictatorials. Seixanta diputats aconseguiren penetrar en el palau de la representació nacional, però el president, Mr. Dupin, es va sentir covard: «Senyors, és evident—digué—que la Constitució es viola, que és nostra la raó, però no pas la força. No ens toca més que retirar-nos.» I es retiraren. Però a les poques hores altres diputats hi acudien. El palau estava voltat per les tropes. Què fer? Els representants populars, marxaren cap a l'alcaldia del districte X. Acudiren les tropes. «Disolguin-se!» els intimaren. Un «no!» vertical fou la resposta. Els soldats els arrestaren d'un a un. La presó famosa de Mazas, recollí aquell parlament que no havia pogut trobar un saló de resistència a París.

Lluís Napoleó havia vençut al Parlament. Restava el poble, però el poble no havia sentit cap indignació davant del cop d'Estat que restablí hàbilment el sufragi universal. Els republicans intentaren organitzar la resistència. Aleshores sorgí Victor Hugo. Però la lluita era una temeritat. En el barri de Sant Antoni escamots armats es preparaven per a la resistència. Baudin, el diputat Baudin, en comanava un. Les tropes l'embestiren. En va cridà En Baudin en nom de la sobirania nacional. D'un escamot de homes, sortí una increpació:

—Que bé es defensen els vinticinque frances!
Al·ludia a les dietes dels diputats. En Baudin es redreçà, s'afermà la banda tricolor al pit, i pujant damunt d'un pilot de pedres que feien de barricada, cridà:

—Ara veureu com es mor per vinticinque frances.

Increpa, vitorejà i oferí el pit, que les bales dels soldats de Napoleó III foradaren. Damunt de la seva sang s'aixeca ara el marbre que l'immortalitza.

PARADOX

Periodismo docente y periodismo indecente

Un eminent compañero en la prensa, don Carlos Jordana, nos ha dispensado el honor de comentar uno de nuestros últimos artículos, el titulado «Periodismo canalla». Sinceramente agradecemos la distinción; pero, con la ruda franqueza que nos caracteriza, hemos de manifestarle al digno redactor de *El Diluvio*

que no nos ha convencido de nada. Todo lo que dijimos, queda en pie después de la arremetida de nuestro adversario. No para añadir nada nuevo, sino por el gusto de contender con él, y para remachar las vulgaridades que clavamos el otro día en la mollera de nuestros lectores, garrapateamos estas líneas.

Observaría el prudente lector que, a pesar de haber titulado la consabida crónica «Periodismo canalla», así trataba yo en ella de periodismo como de las tóporas. Por las razones que ya expuse, preferí soslayar la cuestión y tomarlas con los toreros en vez de con los periodistas. No se dijera que buscábamos tres pies al gato. O que, porque la censura no nos permite otros desahogos, movíamos querrela a nuestros compañeros. Pero de nada nos ha valido esa discreta reserva. El señor Jordana se ha enfadado con nosotros, como si lo hubiéramos maltratado a él. El redactor de *El Diluvio* no es un rana, y ha olido la sarta de brutalidades que a nosotros se nos ocurrieron al estampar el título de nuestro artículo. Y se

ha indignado, más que por lo que dijimos, por lo que callamos. Parte de lo que la otra semana nos reingurgitamos, lo vamos a regurgitar hoy. Así el disgusto del señor Jordana no carecerá de fundamento.

Volvemos a protestar primeramente de que se llame corrida de la prensa a la que organizan unos cuantos periodistas. Esa matanza de bueyes y de pencos debió ser prohibida por un úkase dictatorial del presidente de la Asociación. Y si no había energía para esto, se debió obligar a sus iniciadores a que denominaran la fiesta de marras corrida de la prensa taurófila o de los periodistas de oficio, etc. Pero consentir el ultraje y encima aprovecharse de él, me parece profundamente canallesco. ¿La Asociación no puede vivir sin esos ingresos turbios? Pues más vale que no viva. ¿No lo creen así los periodistas catalanistas? ¿Y de los otros, los que han renegado del aborigenismo y del casticismo?

La prensa debía empezar por cerrar a cal y canto sus páginas a los toreros, y no debía hablar sino para censurarla de su torpe y deshonesto manera de vivir. El torero es algo tolerado, no permitido. Es una inmundicia como la prostitución y el juego. Y así como no se reseñan las fulleras y las habilidades de los desplumadores de garito, y así como no se lleva la cuenta de las altas y bajas que hay en los lupanares, tampoco se deberían referir las cosas vergonzosas que ocurren en las plazas de toros. Para mí los toreros son peores que bandidos. Los bandidos aprovechan, para enriquecerse, la debilidad de la víctima. Los toreros, la indefensión en que deja a su público la ignorancia. Además el torero roba el pan al cuerpo y los sentimientos al alma. Sobre que en el bandolerismo hay más gallardía. Por gente presidiario y grilletable tienen a los toreros en toda Europa. En cierta ocasión, a una cuadrilla que se aventuró a entrar en Bélgica, la policía la puso en la frontera.

¿Y para comentar las criminales hazañas de esa gente se llenan páginas y más páginas de periódico? ¿Y para narrar sus fechorías se ha inventado un argot completo? Los revisteros taurinos no diremos que nos parecen unos facinerosos, pero si nos parecen unos grandísimos sinvergüenzas y unos grandísimos embusteros. Ninguno de ellos cree las maravillas que cuenta. Todos saben que Josecito es un besugo y que Belmonte es un feto. Pero no lo dirán. Hay que perpetuar la leyenda. Que viva el ídolo, para que vivan sus sacerdotes. Los revisteros son las alcahuetas de los lidiadores, los encargados de ponderar y de poner en valor sus majancias. Belmonte necesita para llevar sus testes un carro, dice uno. Pues Josecito un tren de mercancías, añade otro. Y todo es valor entendido, es decir, farsa pura.

Y aún Jordana echa la culpa de todo al público. Este tiene su tanto, sí. Pero ¿cuál será el tanto de los periodistas que le engañan, que llaman fenómenos a los estafermos que no lo son más que por su bestialidad y por sus anomalías físicas? Hay que arrojar de los periódicos a los revisteros taurinos, porque, mientras ellos prediquen, habrá papanatas que se traguen sus mentiras. Con hacer cambiar de oficio a esos señores, ni la literatura ni la prensa perderían nada. Ninguno de ellos vale dos reales. Ellos mismos se dan cuenta de las mentecateces que escriben, y por eso las firman con pseudónimo. Hay que arrasar también las plazas. Si no, será inútil fundar escuelas. La labor de mil escuelas en un año, la deshará una plaza en una tarde. Las plazas y las escuelas son los índices actuales de nuestro atraso. Escuelas, sórdidas; plazas, suntuosas. Maestros, piosos; toreros, fastuosos. A mayor valentía en el redondeo, mayor cobardía cívica. A mayor esplendor de la fiesta abominable, mayor decadencia nacional.

ANGEL SAMBLANCAT

Per la salvació d'Espanya

L'Assemblea de Parlamentaris, tingué lloc abans d'ahir a pesar de tots els entorpeciments (?) i fou un gran triomf per a la causa de Catalunya i per a la democràcia espanyola.

Serens i enèrgics a la vegada, els veritables representants de la vida nacional anaren decidits a celebrar la magna reunió a Casa la Ciutat, tal com havien acordat; però allí es toparen amb la força. El Govern havia pres militarment els dos casals de la sobirania popular: el de l'Ajuntament i el de la Diputació.

No obstant, els diputats i senadors, que tenien previstos tota mena de despotismes i d'arbitrarjats, se reuniren immediatament en altre lloc, en l'antic «Palau del Governador» del Parc de Barcelona. Allí, amb una solemnitat, un entusiasme i una unanimitat sols comparables amb la efervescència i el calor que's respirava al carrer, se celebrà la històrica Assemblea, es prengueren trascendentíssims acords i es redactaren les següents vigoroses

CONCLUSIONS

L'Assemblea extra-oficial de senadors i diputats, al donar-se per constituïda, formula la més solemne protesta contra la resolució del Govern al declarar-la sediciosa, després d'haver-ne falsejat maliciosament el caràcter, significació i alcanç que venien clarament precisats en els acords adoptats pels parlamentaris catalans en sa reunió del 5 de juliol i el text dels quals li havia estat oficialment comunicat.

Declara, a més, l'Assemblea, que el poder públic, al no atendre la petició d'obertura de les Corts, ha inferit agravi als senadors i diputats espanyols, al considerar-los capaços de avantposar les seves mires de partit als supremes interessos d'Espanya, i ha ofès el Parlament al considerar-lo instrument inadequat per a servir al país en els moments trascendentals de la vida d'Espanya.

Protesta, aiximateix, l'Assemblea, que el Govern hagi utilitzat la censura governativa

per a escampar per Espanya la insidia de que la aspiració autonomista de Catalunya, afirmada per tots els partits i compartida per tot el poble català, impliqui un propòsit separatista; i que quan tots els partits de Catalunya han coincidit en formular una afectuosa crida a tots els espanyols per a emprendre junt, una obra de comú engrandiment, hagi fet que aquesta crida no fós escoltada. I sotmet al jutge de la opinió espanyola l'acció antipatriòtica i dissociadora que amb això ha realitzat el Govern.

L'Assemblea adopta els següents acords:

PRIMER

A. La política de l'actual Govern, sobre significar una provocació a Catalunya i a Espanya entera, constitueix a la vegada un agravi al Parlament i un obstacle a que les ansies del renovellament que sent el país, puguin obtenir normal satisfacció.

B. Que havent declarat el Govern i els partits que tenen majoria en les actuals Corts que aquestes no poden actuar en funcions de Constituents, i, considerant l'Assemblea que és urgent deliberar i resoldre sobre l'organització de l'Estat, l'autonomia dels municipis i els altres problemes que les circumstàncies plantegen amb apremi inajornable per a la vida del país, entén que és indispensable la convocatòria d'unes noves Corts que, en funcions de constituents, puguin deliberar sobre aquests problemes i resoldre'ls.

C. Que per a que el país pugui manifestar lliurement la seva opinió i el poble no vegi tancada tota esperança de que sa voluntat sia coneguda i respectada, les Corts Constituents no poden ésser convocades per un govern de partit, que fatalment seguiria els habituals procediments d'adultació del sufragi, sinó per un govern que encarni i representi la voluntat sobirana del país.

D. Que és indispensable que l'acte realitzat per l'exèrcit el dia primer de juny vagi seguit d'una profunda renovació de la vida espanyola empresa i realitzada pels elements polítics, sense lo qual aquell acte perdria

davant la consciència del poble el caràcter de una iniciativa patriòtica per a deixar sols el record d'un acte estèril d'indisciplina; i el poder públic no estaria revestit de l'autoritat moral necessària per a regir la vida del país i mantenir l'imperi del dret.

SEGON

L'Assemblea, pel seu normal funcionament i el millor ordenament de la tasca que li està confiada, acorda repartir tots els seus membres en tres comissions:

La primera, estudiarà tots els problemes que es relacionen amb la reforma constitucional i l'autonomia municipal.

La segona, estudiarà tots els problemes que es refereixin a la defensa nacional i a la organització de l'ensenyança i de l'administració de justícia.

La tercera, estudiarà els problemes econòmics i socials que la situació actual de l'economia nacional planteja amb major urgència.

Les comissions elegiran les sub-comissions que creguin convenientes. Cada Comissió designarà un president, un vis-president, un secretari i un vis-secretari.

Cada sub-comissió elegirà un president i secretari. Els presidents i vis-presidents de les tres comissions ho seràn de l'Assemblea.

Les propostes de les comissions seràn sotmeses a la deliberació de l'Assemblea en plè.

Els presidents de les comissions, en funció de presidents de l'Assemblea, convocaràn tots els senadors i diputats espanyols per a la pròxima sessió que tindrà lloc el dia i lloc que ells indiquin.

Les anteriors conclusions foren aprovades per unanimitat i en mig d'un gran entusiasme.

TERCER

Aquests acords seràn comunicats a tots els senadors i diputats i es procurarà donar-hi la major publicitat, per a que arribin a coneixement de tot Espanya.

DAVANT DEL GOVERN D'EN DATO

—Cantem-li les absoltes?... Và!... A la una... A les dues... A les tres!...

Ja tenim torero català.
Ja era hora!
Feiem un paper ben ridícul tant mateix.
En Ventoldrà inaugura la *Escuela Catalana*.
Ja'l veig subvencionat per la Mancomunitat a l'Escola dels Bells Oficis!

Amb motiu de l'aparició del fenomen taurí català la «Lliga» fa gestions per a que en el *Cartel* se faci dir *El Catalanista*.
Tot és fer política!

Per un frare no's perd el convent.
A darrera hora, els jaumins digueren: passò!
La seva retirada degué ésser motiu de «regocijo».

Perquè, és lo que devien dir-se els nostres: «Amb aquesta gent ni al cel».
La veritat és que sense En Solferino degueren quedar amples.

Demà a la tarde, en una de les nostres places de Toros s'hi celebrarà una gran corrida a benefici dels tranviaris.

«Gallo-Gallito-Belmonte».
Els *watmen* no tenen altra ceba que aquesta, ara com ara.

Reivindicacions?... Ideals?... Fraternalitat proletaria?... *Naranjas!*

Pa i toros, i res més que pa i toros. Ah!... i una nina de ral el dia dels Reis.

L'imbècil de don Torcuato va enviar un redactor del *A. B. C.* a Barcelona per a que fes informació de lo que passava, però prevenint-lo que havia de dir que «el moviment era separatista».

El redactor, que sabia de que anava, amb molt bon sentit va excusar-se de informar. Als dos dies n'envià un altre amb la mateixa pretensió. Aquest, després de estudiar l'assumpte, també li digué que *nones*.

L'imbècil de don Torcuato ha tingut de fer-se

ell mateix l'informació. I l'ha feta tant bé i tant al seu gust que en el primer article ja ha ensenyat l'orella.
L'orella separatista.

Llegeixo:
«Los alumnos de la escuela de la Fraternidad de Sans efectuarán una excursión al rio Llobregat.»

Molt bé, allí podran apendre una bona lliçó. Allí podran enterar-se pràcticament de que «cuando el rio suena, agua lleva.»

Se diu que En Romanones, En Prieto i l'Alba, varen desautoritzar als diputats dels respectius remadets per a que efectuessin un «viaje de placer» a Barcelona.

Bona, senyors elefants!
An aquests s'els hauria de preguntar: I a vostès qui els autoritza per a desautoritzar?

Anuncis a tant la línia:

EL REY DE LOS PURGANTES

“SAL DE MADRID”

De venta en todas las farmacias

En la savia Naturalesa tot està compensat. Fixeu-vos-hi:

Déu ha donat la velocitat a la rata; però en canvi ha donat la astúcia al gat.

Caldria preguntar, doncs, a la rata si està satisfeta de la Divina Providencia.

Déu ha donat als ocellets ales per a poguer fugir; però ha donat a les aus de presa ulls per a atisar-los i urpes per a caçar-los.

Admirable equilibri!...

Déu ha creat mil·lions de peixos lliures que són amos del mar... Però també ha creat la ballena per a devorar-los.
El bon Déu és un bromista.

En un primer pis de la Rambla, i amb un luxe escandalós, d'aquells que espererren, s'ha inaugurat una «Sociedad Colombófila» o sia d'uns senyors que juguen amb coloms.

Al yeure aquell bé de Déu de riquesa, un no pot menys de preguntar-se:

—Voleu dir?... No hi ha res amatagat darrera dels coloms?... Tot allò surt de la colomassa?

«Van llegir el manifest dels conservadors barcelonins?»

Aquell «¡Dios salve al país!» valia un imperi. No podia sortir més que del cap d'En Sagnier.

Veritat és que per a salvar Espanya, fan bé de sol·licitar l'ajuda de Nostre Senyor... perquè si s'han de refiar del Govern...!

I després agraits, canviaràn de quefe; en comptes de En Dato hi posaràn a Déu.

Encapçalament d'una secció d'un diari: «Ecos de Sociedad.»

Com s'entén?... Encara n'hi ha alguna de «Sociedad?»

Nosaltres ens creiem que ja no se'n cantava gall ni gallina.

Dimecres passat un diari publicava entre les *noticias politicas* una nova referent a la patata temprana.

Realment, tal com estan les coses, una patata, un moniato, i fins un sac de tomàtecs poden esdevenir assumptes del més alt sentit polític.

Don Antoni Maura ha escrit an En Peyra, e seu lloc-tinent a Barcelona, una carta que sembla un geroglífic.

De primera impressió, confessem que no'n traguérem l'aigua clara.

Quan ens vagui la llegirem cap-per-vall o una ratlla si i una no, a veure si li trobem la punta.

El diputat senyor Cusi intenta, abans d'ahir, entrar en determinada casa.

—Quién es usted?—varen preguntar-li, a la porta.

—Cusi, el diputado.—respongué.

—Cusi?... Lo siento, pero no puede entrar.

—Sí, home, sí... Com més *cusins* més endins!

Arrenquem el full del nostre calendari de paret.

L'arrenquem i llegim:

«Dia 19—Sant Vicens de Paul, fundador de l'Ordre...»

«De l'Ordre?»

Ah!... respirem!... quin pes ens ha tret de sobre!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEJILLA, carrer del Olm, número 8

L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE

per Santiago Rusiñol

EDICIÓ POPULAR

Preu: Una pesseta